

Probleemide lahendus

Pole mingi saladus, et Eesti riik vaevleb rahapuuduses. Ei saa peaministrile palka maksta niipalju, kui tema vastutus seda nõuaks, pole õieti raha ka pensionäridele, kuigi sambad nagu kusagil oleksid jne. Ja kui peaministrile ja teistele Toompea töörüüajatele leiakski raha - seda ju ometi aeg-ajalt leitakse, poleks see mingi lahendus, sest kui neile on palka tõstetud (no näiteks nii kaks-kolm korda) ja nad kõik on endale taskutega pintsakud ostnud, siis koidab silmapiiril uus mure. Sest vaadake, Rootsi ministrid saavad veel rohkem palka, rääkimata USA omadest. Ja peaministri sekretärile on uut tooli vaja, ning ka peaministri enda tool on na viledaks kulunud - eks see amet paneb muidugi kogu aeg nihelema. Uut tooli on hädasti vaja, sest isegi Inglismaa parlamendi spiikeril on puhtast lambavillasest tagumikualune!

Ja ometi on geniaalne, ma ütleksin isegi jürimõisalik lahendus siinsamas käeulatuses. Sellest arusaamiseks vaadake üheskoos tagasi aegade hämarusse. Hakkame pihta 13. sajandist. Kes kuulis 13. sajandil vanaduspensionidest? Mitte keegi. Aga 14. sajandil? Ikka mitte keegi. Ja nii edasi kuni 20. sajandini välja. Kuidas siis vanad inimesed, kes enam tööd teha ei jaksanud, hakkama said? Eks enamasti lapsed hooldasid ja toitsid. Kui lapsi polnud, siis vaatas küla või vald, kuidas hakkama saadi. Aga lapsed surusid hambad kokku ja kannatasid, sest vanad tatsasid neil jalus ning muudkui õpetasid ja seletasid, vaat kui meie noored olime, siis tehti seda tööd hoopis teisiti ja see tänapäeva noorus on päris hukka

läinud. Vaat see naabri noorperenaine on endale mingid aluspüksid jalga pannud, no kes seda vanakuradi enda leiutist enne näinud on? Ja nii edasi, ja muud sellesarnast. Lapsed kannatasid vaikides, sest ugri-mugrilased on vanu inimesi ammusest hallist ajast austanud. Sajandid möödusid ja viha vanade vastu aina kogunes, kuni 19. sajandil ta lahvatas võimsalt ärkamisajana. Lapsed olid aru saanud, et elu peab paremaks tegema, et saaks vanad enda kaelast ära riigi kaela, las riik maksab neile pensioni ja jändab nendega. Ja ennäe, elu paraneski, sest ugri-mugrilase kui üldiselt tasase inimese viha on kohutav (seda teadis juba Publilius Syrus I sajandil ema, kui ta kirjutas: "Hoidu tasase inimese raevu eest!" - tundub, et Eesti riigikogu pole seda ütlust veel kuulnud). Vanadele hakatigi pensioni maksma. Vanad nägid, et see hea asi on ja neid sai palju. Kaugelt liiga palju selle pisikese riigi jaoks ning ongi käes see lugu, et riigil raha ei jätku.

Mida ometi ette võtta? Aga seda, et vanadele inimestele pensionide maksmine tuleb päevapealt lõpetada! Las vanade lapsed või vallad hoolitsevad jälle nende eest, nagu vanadel headel aegadel.

Mis siis juhtub? Juhtub mitu head ja väga head asja.

Esiteks, lapsed hakkavad usinasti lapsi tegema, sest ainult siis on kindel, et mõni neist ikka aitab, kui laps ise vanaks saanud on. Ja eesti rahvaarvu üle pole vaja enam mitte iialgi muret tunda.

Teiseks, riigikogulastel poleks enam vaja rääkida ei esimesest, teisest ega kolmandast sambast ja jääks palju rohkem aega oma palga tõstmiseks.

Kolmandaks, vabaneb suur hulk miljardeid eelarve raha. Miljardeid! Sellega saab tõsta kõikide ülemuste palgad USA omadega võrdseks ja midagi jääks ka alamustele.

Neljandaks, taas hakkaks kogunema noorte viha vanemate vastu ja vaata et juba mõnekümne aasta pärast prahvataks see enneolematu jõuga, tuues meile uue tehnoloogilise ärkamisaja.

Tuleks nii NOKIA kui SITRA ja võib-olla veel mõni viietäheline Soomest laenatud kombinatsioon ja võib-olla saaks jälle vanadele pensioni maksma hakata.

Tõnu Viik, kah juba pensionär